

UZASADNIENIE

Powodowie M. B. i A. W. wystąpili przeciwko T. Ż. z pozwem o zapłatę kwoty 25.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powodowie podali, iż w dniu 9 lipca 2021 r. zawarli z pozwaną umowę sprzedaży prawa własności działek gruntu położonych w miejscowości R.. Zgodnie z § 7 umowy, warunkowa przyrzeczona umowa sprzedaży udziałów w nieruchomości miała zostać zawarta do dnia 15 grudnia 2021 r. Warunkiem zawarcia umowy przyrzeczonej było pozyskanie przed 15 grudnia 2021 r. zgody na nabycie działek objętych umową, przewidzianej w art. 2a ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego. Powyższa zgoda nie została wydana do dnia 15 grudnia 2021 r., w związku z czym obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej po obu stronach wygasł w dniu 15 grudnia 2021 r. Pozwana nie zwróciła jednak powodom zadatku przekazanego pozwanej na podstawie umowy w kwocie 25.000 zł. Pozwana niespodziewanie wezwała powodów do zawarcia umowy przyrzeczonej, czego odmówili wskazując, iż zobowiązanie do zawarcia umowy wygasło 15 grudnia 2021 r. Powodowie zaakcentowali, iż byli w stanie sfinansować zakup działek przed 15 grudnia 2021 r., ale nie po tej dacie oraz że w związku z wybuchem wojny w Ukrainie nie są zainteresowani kupnem przedmiotowych działek. Pismem z dnia 4 kwietnia 2022 r. pozwana powiadomiła powodów, iż odstępuje od umowy z powodu rezygnacji przez powodów z zakupu działek bez uzasadnionej przyczyny oraz nieprzystąpienia do umowy przyrzeczonej w terminie do dnia 15 marca 2022 r. mimo wezwania z dnia 24 lutego 2022 r. W odpowiedzi na powyższe, powodowie wskazali pozwanej, iż umowa przyrzeczona nie została zawarta w okolicznościach, za które nie ponoszą odpowiedzialności (brak zgody Dyrektora Generalnego (...) przed dniem 15 grudnia 2021 r.) i wezwali pozwaną do zwrotu zadatku w kwocie 25.000 zł. Pozwana jednak nie odpowiedziała na powyższe pismo, ani też nie zwróciła zadatku, dlatego też powodowie zdecydowali się wystąpić przeciwko niej na drogę sądową.

W odpowiedzi na pozew pozwana T. Ż. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwana przyznała, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży gospodarstwa rolnego w R., potwierdziła także fakt otrzymania zadatku w kwocie 25.000 zł. Dodatkowo pozwana nie zaprzeczyła, iż do zawarcia umowy nie doszło do dnia 15 grudnia 2021 r. z uwagi na przedłużające się postępowanie administracyjne prowadzone przez (...). Jednakże wskazała, iż postępowanie w zakresie udzielenia zgody na sprzedaż nieruchomości rolnych finalnie skończyło się wydaniem pozytywnej opinii w dniu 23 grudnia 2022 r. Nadmieniała też, iż biuro, które zajmowało się pośrednictwem w sprzedaży przedmiotowej nieruchomości skontaktowało się z powodami e – mailowo celem poinformowania ich o uzyskaniu pozytywnej decyzji administracyjnej, biuro otrzymało deklarację o kontynuacji zobowiązania po dniu 13 lutego 2022 r. Następnie, powodowie zaprzestali kontaktu w sprawie sfinalizowania sprzedaży nieruchomości. W związku z powyższym, pismem z dnia 24 lutego 2022 r. pozwana wezwała powodów do zawarcia umowy przyrzeczonej. Wobec braku reakcji powodów strona pozwana złożyła oświadczenie woli w przedmiocie odstąpienia od umowy i zatrzymania zadatku.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2023 r. w sprawie sygn. akt I C 57/23 Sąd Rejonowy w Suwałkach powództwo oddalił (pkt I wyroku) i – tytułem zwrotu kosztów procesu - zasądził od powodów na rzecz pozwanej kwotę 3.617,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Powyższy wyrok zapadł na kanwie następujących ustaleń faktycznych, poczynionych w oparciu o dowody w postaci umowy przedwstępnej (k. 5-9), wniosku o wyrażenie zgody na nabycie nieruchomości rolnej (k. 35 akt IC 332/22 SR w Olecku), zeznań świadka A. D. (k. 98 v. akt IC 322/22 SR w Olecku), dokumentacji (...) (k. 34-94 akt IC 322/22 SR w Olecku) oraz wezwania wraz z dowodem nadania (k. 101 – 103 akt IC 322/22 SR w Olecku):

T. Ż. i B. P. (1) zawarły z M. B. i A. W. umowę przedwstępną sprzedaży udziałów w nieruchomości składających się z działek gruntu położonych w R., gmina R. – Tartak, o numerach ewidencyjnych (...) o łącznej pow. 10,8625 ha za cenę

217.500,00 zł (za 1/2 udziału) pod warunkiem, że Krajowy Ośrodek (...) wyrazi zgodę na nabycie przez małżonków M. B. i A. W. opisanych wyżej udziałów w nieruchomości oraz że Nadleśniczy Nadleśnictwa S. nie skorzysta z ustawowego prawa pierwokupu, przysługującego Skarbowi Państwa.

Cena sprzedaży miała być płaćta w następujący sposób: kwota 25.000 zł płaćta w terminie do dnia 12 lipca 2021 r. tytułem zadatku, zaś kwota 192.500,00 zł płaćta do dnia zawarcia umowy przeniesienia własności tytułem reszty ceny. Strony umowy zobowiązały się zawrzeć przyrzeczoną umowę warunkową sprzedaży udziału 1/2 części w prawie własności nieruchomości do dnia 15 grudnia 2021 r., po uprzednim uzyskaniu przez sprzedającą zgody, o której mowa w art. 2a ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego. Strony zgodnie postanowiły też, iż w przypadku nie zawarcia przyrzeczonej warunkowej umowy sprzedaży udziału 1/2 części w prawie własności nieruchomości z przyczyn leżących po stronie kupujących sprzedająca może bez wyznaczania dodatkowego terminu od umowy odstąpić i otrzymany zadatek zatrzymać. Natomiast w przypadku odmowy wyrażenia zgody przez Dyrektora Generalnego (...), o której mowa w art. 2a ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego do dnia 15 grudnia 2021 r. w okolicznościach, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności sprzedające zobowiązały się zwrócić kupującym otrzymane kwoty zadatków – w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji odmownej.

W dniu 19 sierpnia 2021 r. strona sprzedająca wystąpiła do (...) z wnioskiem o wyrażenie zgody na nabycie nieruchomości rolnej przez kupujących. Procedura administracyjna w (...) związana z udzieleniem zgody na nabycie działek przedłużyła się i ostatecznie decyzja o wyrażeniu zgody na nabycie w drodze umowy sprzedaży przedmiotowych działek została wydana w dniu 23 grudnia 2021 r., a stała się ostateczna w dniu 10 stycznia 2022 r.

Pismem z dnia 24 lutego 2022 r. T. Ż. i B. P. (2) wezwały M. B. i A. W. do zawarcia umowy przyrzeczonej w terminie do dnia 15 marca 2022 r. pod rygorem odstąpienia od umowy i zatrzymania zadatku.

Pismami z dnia 4 kwietnia 2022 r. T. Ż. i B. P. (2) złożyły M. B. i Anie W. oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 9 lipca 2021 r. z winy kupujących.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozwijając powyższą konstatację Sąd I instancji wskazał, że w przedwstępnej umowie sprzedaży zastrzeżono, że zawarcie umowy przyrzeczonej nastąpi nie później niż do 15 grudnia 2021 r. Nie został też zawarty żaden aneks, w którym tenże termin został przedłużony. Termin ten upłynął bezskutecznie, bowiem do podpisania umowy przyrzeczonej nie doszło. Pozwana uruchomiła procedury związane z uzyskaniem zgody (...), jednakże z powodów niezależnych od stron do dnia 15 grudnia 2021 r. decyzja nie została wydana. Przedmiotowa decyzja (...) została wydana w dniu 23 grudnia 2021 r., a stała się ostateczna w dniu 10 stycznia 2022 r. Jednakże finalnie to strona powodowa zrezygnowała z popisania umowy przenoszącej własność nieruchomości. Nie doszło również do rozwiązania umowy przedwstępnej przez strony.

W kontekście powyższego Sąd Rejonowy zaakcentował, że skutkiem upływu terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej nie jest wygaśnięcie zobowiązania do jej zawarcia, a jedynie wymagalnością roszczenia o zawarcie umowy, której konsekwencją jest rozpoczęcie biegu jednorocznego terminu przedawnienia. Upływ terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej nie powoduje, że strony są zwolnione z obowiązków obligacyjnych. Dalej, Sąd I instancji podkreślił, iż sytuację prawną po upływie terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej strony uprawnionej reguluje przepis art. 390 k.c., z którego wypływa wniosek, że także po upływie tego terminu strony powinny podejmować czynności umożliwiające zawarcie umowy przyrzeczonej z konsekwencjami z art. 394 § 1 k.c., zgodnie z którym w braku odmiennego zastrzeżenia umownego albo zwyczaju zadatek dany przy zawarciu umowy ma to znaczenie, że w razie niewykonania umowy przez jedną ze stron druga strona może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić i otrzymany zadatek zachować, a jeżeli sama go dała, może żądać sumy dwukrotnie wyższej. Sąd Rejonowy zauważył, że dopóki nie nastąpi rozwiązanie umowy przedwstępnej, jej wygaśnięcie, istnieje obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej. Uchylenie się od zawarcia umowy przyrzeczonej oznacza zawinione przez stronę niewykonanie umowy, bezpodstawną odmowę jej zawarcia. Tej zaś stronie, która była gotowa do zawarcia

umowy przyrzeczonej i wyraziła wolę jej zawarcia nie można przypisać uchylania się od zawarcia umowy. Uchyleniem się od zawarcia umowy, jej niewykonaniem jest również bezpodstawne wycofanie się kontrahenta z transakcji przyrzeczonej, z przyczyn leżących po jego stronie, za które odpowiada. Niewykonanie umowy przedwstępnej wchodzi w grę zarówno, gdy do jej realizacji nie dochodzi w uzgodnionym w niej terminie, jak i dodatkowo wyznaczonym, uzgodnionym dla zrealizowania zobowiązania, dopóki nie nastąpi rozwiązanie umowy, odstąpienie od niej bądź przedawnienie. Do tego momentu strona uprawniona może bowiem domagać się wykonania wynikającego zeń zobowiązania.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w świetle art. 394 § 1 k.c. podstawową przesłanką, uprawniającą do zachowania otrzymanego zadatku (albo żądania jego zapłaty w podwójnej wysokości, jeśli chodzi o osobę, która sama dała zadatek) jest, to, aby strona, która chce skorzystać z takiego uprawnienia, odstąpiła od umowy (bez konieczności uprzedniego wyznaczenia dodatkowego terminu). Przewidziane w art. 394 § 1 k.c. uprawnienie do odstąpienia od umowy bez wyznaczenia dodatkowego terminu i do zachowania otrzymanego zadatku, a jeżeli go sama dała do żądania sumy dwukrotnie wyższej **nie przysługuje przy tym** stronie, jeżeli do niewykonania umowy doszło z przyczyny, za którą **wyłącznie** odpowiada.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej Sąd I instancji skonstatował, że pozwana nie ponosi winy za niedojście do zawarcia umowy przyrzeczonej, bowiem w tym zakresie wina leży po stronie powodowej. Wobec tego pozwana była uprawniona do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co też uczyniła, wskazując, iż przyczyną tej decyzji jest niewykonanie umowy przez kupujących. Sąd Rejonowy wskazał przy tym, że prawo zatrzymania zadatku powstaje tylko wtedy, gdy strona złoży oświadczenie o odstąpieniu od umowy (wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2021r. V CSK 15/21). Nie dzieje się to przy tym automatycznie. Skuteczne złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez pozwaną, o ile było warunkiem dla samej możliwości zatrzymania zadatku, to nie aktualizowało od razu po jej stronie takiego uprawnienia. Przesłanką bowiem uprawnienia strony odstępującej od umowy do zachowania otrzymanego zadatku (a jeżeli go sama dała do żądania sumy dwukrotnie wyższej) jest niewykonanie umowy przez drugą stronę z powodu okoliczności, za które tylko ona ponosi odpowiedzialność. Wniosek taki wynika m.in. z art. 394 k.c. § 3, który przewiduje, że obowiązek zapłaty sumy dwukrotnie wyższej odpada (odpowiednio zadatek winien być zwrócony), gdy niewykonanie umowy nastąpiło wskutek okoliczności, za które ponoszą odpowiedzialność obie strony lub żadna ze stron.

Odnosząc powyższe do realiów sprawy niniejszej Sąd I instancji ponownie podkreślił, że to strona powodowa ponosi odpowiedzialność za niewykonanie umowy. To strona powodowa zrezygnowała bowiem z umowy, wskazując, iż nie jest już zainteresowana kupnem działek. A zatem zatrzymanie zadatku przez pozwaną było uprawnione, a tym samym nie podlega on zwrotowi na rzecz powoda na podstawie art. 394§3 k.c.

Powyższy tok rozumowania doprowadził Sąd Rejonowy do oddalenia powództwa.

Motywuując z kolei rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt II wyroku) Sąd I instancji wyjaśnił, że zastosował ogólną regułę odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 98¹ § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), włożył na powodów obowiązek zwrotu na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego podwyższonego o opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli powodowie, zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. Przedmiotowemu wyrokowi powodowie zarzucili przy tym naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 89 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w rezultacie błędną wykładnię umowy z dnia 9 lipca 2021 r. w zakresie §7 ust. 1, co z kolei skutkowało błędnym rozstrzygnięciem o obowiązku zwrotu zadatku poprzez niezastosowanie art. 394§3 in fine k.c., a zastosowaniem w jego miejsce art. 384§1 k.c.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów postępowania wg norm przewidzianych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się uzasadniona o tyle, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W myśl art. 386§4 k.p.c. (niezależnie od zarzutów apelacji) sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania m.in. wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu powyższego przepisu oznacza zaniechanie przez sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r. w sprawie II CKN 897/97 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2000 r. w sprawie IV CKN 175/00 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 137/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 140/06 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...)). Przez nierozpoznanie istoty sprawy należy zatem rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezalatwienie przedmiotu sporu.

Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy istoty sprawy nie rozpoznał.

Podkreślić w tym miejscu godzi się, że już w pozwie powodowie akcentowali, że umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości z dnia 09 lipca 2021 r. miała charakter warunkowy. Warunkiem, pod którym zawarta miała zostać przy tym umowa definitywna, było pozyskanie przez pozwaną do dnia 15 grudnia 2021 r. zgody (...) (o jakiej mowa w art. 2a ustawy o kształtowaniu rolnego) na nabycie przez powodów nieruchomości ww. umową objętych. Niedopełnienie tego warunku w terminie, jak podkreślali przy tym powodowie, zwalniało tak ich jak i pozwaną z obowiązku zawarcia umowy przyrzeczonej, z zachowaniem prawa powodów do odzyskania uiszczonego pozwanej zachowku.

Wskazać należy, że o ile umowa przenosząca własność nieruchomości nie może być zawarta ani z zastrzeżeniem warunku, ani z zastrzeżeniem terminu (art. 157§1 k.c.), o tyle nie ma przeszkód, by umowa zobowiązująca do przeniesienia własności nieruchomości (umowa przedwstępna) warunkiem lub terminem opatrzona została; nie ma też przeszkód, aby w umowie takiej (umowie przedwstępnej) zastrzeżono warunek połączony z terminem – posłużenie się tego rodzajem konstrukcji oznacza uzależnienie skutków czynności prawnej od zdarzenia przyszłego i niepewnego, jeżeli nastąpi ono w określonym terminie, a jej celem jest zaakcentowanie przez strony, kiedy uznają umowę za zawartą, prawnie ich wiążącą, wchodzącą w życie, tak aby wyeliminować ewentualnie związane z nią spory (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r. w sprawie II CSK 241/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 grudnia 2012 r. w sprawie I ACa 381/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 07 lipca 2016 r. w sprawie V ACa 663/15).

Przypomnienia wymaga, że warunkiem w znaczeniu normatywnym, ustalonym treścią art. 89 k.c., jest zawarte w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustalenie skutku prawnego od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Jeżeli warunek zastrzeżony został zgodnie z wymaganiami prawa i spełni się wskazane w nim zdarzenie przyszłe i niepewne, wówczas powstają – przy warunku zawieszającym – lub ustają – przy warunku rozwiązującym – skutki prawne określone treścią czynności prawnej i innymi uzupełniającymi ją regułami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie I CKN 683/97). Warunek taki (w znaczeniu normatywnym, zaprezentowanym powyżej) odróżnić przy tym należy od warunku prawnego (*conditio iuris*), który jest tworem doktrynalnym i który definiowany jest jako ustanowiona przez normę prawną przesłanka skuteczności czynności prawnej, np. wymaganie co do formy, kwalifikacji osobistej tudzież zezwolenie organu. W przypadku warunku prawnego powstanie skutków prawnych uzależnione jest od treści normy prawnej, a nie od treści czynności prawnej. Do warunku takiego (prawnego), przepisy art. 89-94 k.c. zastosowania nie znajdują (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie I CKN 683/97).

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej odnotować godzi się, że umowę przedwstępną z dnia 07.07.2021 r. strony postępowania zawarły pod warunkiem, że: 1) Krajowy Ośrodek (...) wyrazi zgodę na nabycie przez powodów nieruchomości w umowie tej wskazanych i 2) Nadleśniczy Nadleśnictwa S. nie skorzysta z ustawowego prawa pierwokupu, przysługującego Skarbowi Państwa (vide: §5 umowy przedwstępnej). Jednocześnie, w umowie tej strony zastrzegły, że zobowiązują się zawrzeć przyrzeczoną warunkową umowę sprzedaży nieruchomości w terminie do dnia 15 grudnia 2021 r., po uprzednim uzyskaniu przez pozwaną zgody na nabycie przez powodów nieruchomości w umowie tej wskazanych, o której mowa w art. 2a ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego (vide: §7 ust. 2 umowy przedwstępnej).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie dostarcza odpowiedzi na pytanie, czy przywołane powyżej zapisy umowy przedwstępnej stanowią warunek normatywny, o jakim mowa w art. 89 k.c. połączony z terminem, czy też warunek prawny (*conditio iuris*). Oznacza to, że kwestii tej Sąd I instancji w ogóle nie rozważył, choć miała ona zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. Raz jeszcze przypomnieć bowiem trzeba, że skutki obu ww. warunków są różne. Gdyby bowiem przywołane powyżej zapisy uznać za warunek normatywny połączony z terminem, to jego nieziszczenie się w określonym w umowie terminie (do dnia 15.12.2021 r.) spowodowałoby ustanie skutków umowy przedwstępnej; gdyby zaś zapisy te uznać za warunek prawny – to jego nieziszczenie się w określonym w umowie terminie (do dnia 15.12.2021 r.) ustania skutków umowy przedwstępnej nie spowodowałoby. Rozstrzygnięcie o zasadności żądania pozwu wymaga zatem uprzedniego rozstrzygnięcia, z jakim *de facto* warunkiem mamy do czynienia w umowie przedwstępnej z dnia 07.07.2021 r.

Opisana powyżej sytuacja po pierwsze skutkować musiała uchYLENIEM zaskarżonego wyroku (z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy), a po drugie – ZWALNIAŁA Sąd Okręgowy z obowiązku odniesienia się do zarzutów apelacji (merytoryczna kontrola orzeczenia może mieć miejsce wówczas jedynie, gdy istota sprawy została rozpoznana).

Sąd Okręgowy zauważa przy tym, że na bazie materiału dowodowego zebranego w sprawie niniejszej mógłby rozstrzygnąć sprawę niniejszą, tj. dokonać oceny charakteru warunku zastrzeżonego w umowie przedwstępnej z dnia 07.07.2021 r. Czyniąc to, pozbawiłby jednak strony postępowania konstytucyjnego prawa do instancyjności. Orzeczenie sądu odwoławczego korzystałoby bowiem z chwilą jego wydania z waloru prawomocności, a z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia (25.000,00 zł) skarga kasacyjna byłaby wykluczona. Dlatego też, zdaniem Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie w omawianym zakresie winien wydać Sąd I instancji, uwzględniając uwagi poczynione w niniejszym uzasadnieniu.

Uwzględniając wszystko powyższe, z mocy art. 386§4 kpc w zw. z art. 108§2 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.

sędzia Aneta Ineza Sztukowska